

FASORI HARANGSZÓ

Újfolyam 19. szám

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2002. december

Valódi ünnep

„A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent.” (Lk 2,20)

Alexander Dumas Három testőr című regényének szállóigéje: „Egy mindenkiért, mindenki egyért.” Különös, de ez a mondat szinte összefoglalja a karácsony valódi ünnepét: „Egy mindenkiért” – az Úr Jézus Krisztus tetet öltésének kétszavas, velős megfogalmazása. „Mindenkinek egyért” –

ez a karácsonyi ünneplés valódi megélése. Bár az emberiség nagy részének nem ünnep a karácsony, mégis nagyjából egymilliárd ember megmozdul ilyenkor, legalábbis formálisan. De hát éppen itt a nagy kérdés: Miért is mozdulnak meg? „Mindenkinek egyért?” Az Úr Jézus Krisztusért? Hogy lásuk igazán, mit is jelent ez, nézzünk bele a karácsonyi történetbe. Kérem szeretettel kedves Testvéreimet, hogy lapozzák fel a Lukács írása szerinti evangélium 2. fejezetét, és az első húsz vers felett csendesedjünk el közösen. Négy gondolatban szeretném megmutatni, milyen is volt az első valódi karácsonyi ünneplés: 1. A pásztoroknak Jézus Krisztus születése valódi ünnepet hozott. 2. A pásztorok személyesen találkoztak az Úr

Jézus Krisztussal. 3. A pásztorok nem tartották meg maguknak a nekik szóló örömhírt, üzenetet. 4. A pásztorok dicsőítették és magasztalták Istent mindezért.

1. Az Úr Jézus megszületett. Betlehemben a nagy sokadalomban senki sem örült ennek Józsefen és Márián kívül. Mindenki tette a dolgát, így a pásztorok is azon az éjszakán. Mégis a hétköznapiak mo-

noton egyhangúsága megtört számukra, a sötétben mennyei fény ragyogott körülöttük.

Valódi ünnep lett számukra az az este, még ha először féltek is. A hétköznapi munkát felváltotta az ünnep. Miért? Mert Isten küldött, angyalt küldött hozzájuk, megmutatta világosságát, dicsőségét, és megszóltotta őket személyesen.

Az angyal „nekik” mondta az üzenetet. Ma is ott van valódi ünnep, ahol ez végbemehet! Ahol Isten személyesen nekünk üzen, megszólal és beszél a Megtartó Úr Jézus Krisztusról, ahol belevilágít a hétköznapi sötétjébe. Mi állít meg minket karácsonykor? A munkaszüneti nap önmagában, vagy a minket megszólító, egyedüli kiutat mutató üzenet? S ez vezet tovább...

2. Ezeknek a pásztoroknak személyesen hangzott az örömhír: „*Ne féljeteK, mert íme hirdetek nekteK nagy örömet... Üdvözítő született ma nekteK.*” (10-11.v.) Ezeket a kivetett, egyszerű embereket mennyire szíven találta ez a személyes hang, egy angyal szájából! Az Úr azt adta hírüL, hogy értük történt, történik mindez. Az ő számukra érkezett el a világ Megváltója. Azonban nemcsak az ő szívüket érthette el ez a személyes üzenet, hanem azóta sokakét. Örömhír volt ez a pásztoroknak, de nekünk is. Ez változtatta meg az én életemet is. Pál apostol így vall erről: „*Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül első vagyok én.*” (1Tim 1,15) Ha érted ezt a hírt, válaszoltál-e már rá? Találkoztál-e személyesen az Úr Jézus Krisztussal? Mert ezek a pásztorok, amikor megértették az üzenetet, nem maradtak veszteg, oda mentek, ahol találkozhattak Vele. Te, ha hallottad már, hogy érted született, szenvedett és halt meg a kereszten, és támadott fel a harmadik napon, tért vissza a mennybe, megbizonyosodtál-e ennek valóságáról? Elfogadtad-e Őt? Hívtad-e segítségül az Ő nevét, a Szabadítót, Megtartót Úr Jézusét? Övé-e az életed?

3. Olyan jó látni és érteni, hogy ez az örömhír személyesen ezeknek a pásztoroknak szólt, de az üzenet megfogalmazta a küldetést, Isten tervét is: „*Nektek*” és az „*egész népnek*” (10.v.) Ez a nagy örömhír sokaknak szól, és a pásztorok, amikor elmentek, „*elmondták*”

Maga Jézus a szívek nagy felfedezője, aki addig keresi, kérdezi, kutatja azokat, amíg minden szív feltárul előtte – nem azért, mert ő akarta látni, hisz ő olvas bennük, hanem azért, hogy mi lássuk meg önnön szívünket, és azon keresztül Őt.

*

Az élet emberi oldala törekény cserépedény, amely elfoghatja és hordozhatja az élet isteni oldalát: Jézust.

*

Mi az engedelmisség? Imitatio Christi, mindaddig, amíg olyanok leszünk, mint Ő.

(Ravasz László gondolatai Jézusról)

(17.v.), amit ők személyesen vettek az Úrtól. Ez a nagy örömhír nem maradhatott bennük, túlcsoordult, mert valóság lett a számukra. Mi milyen hírnökök vagyunk? Elmondjuk-e, amit Isten nekünk Jézusról kijelentett? Ha tele van a szívünk az Úr Jézus Krisztus szeretetével és Ővele, akkor nem is tudunk mást tenni! Lesznek, akik csodálkoznak, akik nem értik, de lesznek, akik szívükbe fogadják és ott forgatják mindezt. Nagy küldetésünk elmondani azoknak, akik még nem hallhatták meg ezt a jó hírt. A világ nagyobb része még nem tudja, milyen nagy örömhír ez!

4. Ezek a pásztorok azonban nemcsak az Úrról beszéltek másoknak, hanem az Úrral is beszéltek, és magasztalták és dicsőítették Őt, hiszen Övé minden dicsőség. Nem önmagukkal voltak elfoglalva, hanem az Úr töltötte be a szívüket! Így olvassuk: „*visszatértek*”, igen, folytatták munkájukat, de már nem ugyanúgy. Nem tudunk róluk többet, de azt igen, hogy ez ma is így történik. Akik átélik a valódi ünnepet, azok találkoztak személyesen az Úr Jézussal, ezt a nagy örömhírt elmondják másoknak is, és dicsőítik az Istent.

„Mindenki egyért.” Igen, ilyen a valódi karácsonyi ünneplés. SzívüL kívánom, hogy lehessen ilyen mindnyájunk karácsonya, és térjünk vissza munkánkba Istent magasztalva és dicsőítve! Testvéri szívvel:

Somogyi Péter lelkipásztor

Ami a fának a gyümölcs, a sasnak a szárnyalás, a szellemnek a szabadság, az asszonynak az anyaság, a művésznek az alkotás: az az emberi életnek a Jézus életébe való elhelyezkedés – vagyis megteljesedés, kivirágzás, rendeltetésének megtalálása és boldog betöltése.

*

Mindenkiben annyira él Jézus, annyira ölt testet a mennyei élet, amennyi életet tékozolt el, amennyi áldozatot hozott, amennyi halált szenvedett Jézusért.

Idősek reggeli imája

Fölébredtem, Uram. Ugye nem haragszol, ha azzal kezdem, hogy nem bántam volna, ha már nem ébredek fel?! De ha életben tartasz, valami terved van velem. Kérlek, vezess rá, hogy mit kell tennem ma Érted. De azért köszönöm ezt a napot, amelyet most adsz nekem. Legyen meg a Te akaratom ebben is!

Ezelőtt öt-hat évtizeddel nem gondoltam volna, hogy ilyen hosszúra nyúlik életem. Te tudod, Uram, hogy mi minden jár az öregséggel. S ugye megértesz, hogy ma reggel is kéréssel fordulok Feléd. Add, hogy amikor jelentkezik a reumám, fulladok, zihál a mellem, összevissza kalimpál a szívem, akkor jusson eszembe, hogy sokáig voltam egészséges is! Most köszönöm azt az időt is neked, mert akkor nem jutott eszembe, hogy hálát adjak érte. Segíts, hogy ne legyek irigy öreg, aki sanda szemmel néz az egészségesekre! Látod, Istenem, mennyi mindent kellene csinálnom és milyen sokat szeretnék még tenni. S azt is látod, mennyire fáj napról napra, újra és újra megélni tehetetlenségemet. Amikor ismételtelen tapasztalom, amire Fiad figyelmeztetett: a lélek ugyan kész, de a test már erőtlén. Ilyenkor segíts, hogy ne csüggedjek el, hanem legyen erőm újrakezdeni, ismét próbálkozni, hátha sikerül.

Ó, csak tudnék az enyéimnek segíteni! Az bánt, hogy már semmi hasznomat sem veszik. Csak teher vagyok a számukra. Pedig segíteni szeretnék rajtuk. Fogadd el, Uram, kiszolgáltatottságomat, hogy legalább ezzel segítsek nekik. Segíts abban is, hogy ezt el tudjam viselni! Segíts, hogy jó lélekkel tudjak elfogadni! Fecsegő öreg lettem, Uram. Add, hogy ezzel senkit se terheljek! Segíts, hogy tapintatos legyek és észrevegyem, ha valahol fölösleges vagyok! Add meg nekem azt a kegyelmet, hogy tudjak magam maradni, és önmagammal mit kezdeni. Sőt, ennél is többet kérek Tőled, Istenem! Add, hogy jól érezzem magam kettesben Veled!

Te tudod, milyen érzékeny vagyok. Tudod, mennyire fáj, amikor a fiatalok nem érdeklődnek bajaim és nehézségeim iránt, amikor nincs idejük meghallgatni és türelmetlenül belém fojtják a szót. Add, hogy ne fájjon a vállrándítás vagy a lesajnáló ajkbiggyesztés! Segíts, hogy megértsem az elfoglalt, küszködő, ideges fiatalokat és szeretettel elfogadjam őket olyanoknak, amilyenek! Istenem, napról napra jobban tapasztalom, hogy mindent elfelejtek. Azt kérem tőled, hogy feledékenységemmel senkinek bajt vagy kellemetlenséget ne okozzak! De főként arra kérek, segíts, hogy soha ne feledkezsek meg rólad, én Istenem!

S add, hogy ma valami jót tehessek! Legalább egy kedves szót mondjak, vagy szerető mosolyt juttassak embertársaimnak. Hiszen vannak, sokan vannak, akik még nálam is gyengébbek, tehetetlenebbek és elhagyatottabbak. Ezért kérek, segíts, hogy ne zúgolódjak, ne lázadozzak! Ellenkezőleg! Segíts, hogy a kellemetlenségekért is legalább egy csekély hála gyulladjon a szívemben irántad!

Ha pedig ez a mai lenne életem utolsó napja, akkor alázatos szívvel minden bűnömért bocsánatodat kérve, Atyám, a Te kezedbe ajánlom lelkemet! Ámen.

Lelkipásztori levél a gyülekezet számára

Kedves Testvéreink!

Ismét egy év végéhez érkeztünk. Viszsa- és előre tekintünk. Összegezzük, átgondoljuk az utat, amely mögöttünk, illetve előttünk van. Így írjuk az évfordulóhoz érkezve az alábbi sorokat mi is.

Az elmúlt évek során Isten különös kegyelemmel építette gyülekezetünket. Évről évre újabb területeket kapcsolt be a szolgálatba. Kérjük-felfedezzük terveit, és szeretnénk az Ő elképzelése szerint megélni a gyülekezeti család formálódását. Öt-hét évvel ezelőtt alapkérdés volt szolgálatunk külső kereteinek biztosítása. A kívül-beltil nagyon szépen felújított műemlék templomunk mellett a lakásokat, irodákat, gyülekezeti termet, hittanos helyiségeket, lépcsőházakat, kiegészítő helyiségeket kivétel nélkül újjá kellett építeni, részben pedig újakat létrehozni.

Urunk nagy ajándéka, hogy a gyülekezeti házban három szolgáló család is alapvetően felújított, szép lakásokban élhet. Az ugyancsak felújított gyülekezeti terem mellett három új helyiséget (hittanos terem, ifjúsági és cserkészszoba) vehettünk használatba. A három irodát és a pénztárszobákat is korszerűsítettük. Garázst építettünk, a templom és gyülekezeti helyiségek fűtését kibővítettük, illetve átalakítottuk. Közben Tahiban 15 évre szóló szerződéssel béreljük a volt úttörőtábor, gyülekezetünk konferenciatelepét: *Isten Táborát*.

Az elmúlt évek során kialakultak szolgálatunk missziói keretei is. A vasárnapi felnőtt- és gyermek-istentisztelet ideje alatt a kicsinyek számára egyre bővülő gyermekmegőrzős szolgálatot működtetünk. A szerdai és csütörtöki bibliaórák mellett kedden délelőtt is tartunk hasonló alkalmat.

Örömmel látjuk, hogy megkétszereződött a hozzánk járó gyermekek száma. Ebben nagy része van az anyakör és a fiatal családok közötti misszió kibontakozásának. Folyamatosan épülnek be újabb családok a gyülekezet vérkeringésébe. Nyári táboraink is bővültek, s egyre több alkalom válik természetessé, rendszeressé (kirándulások, alkotós délutánok, szeretetvendégségek). A bibliai csoportok és a már említett és további rétegalkalmak (felnőttknél például asszonykör, nagymamakör, férfióra stb.) vasárnapokon és hétközben is megadják a gyülekezeti család „lüktetését”.

A *szolgáló csoportok* (körzetgazdák, a Schweitzer otthonban segítők, gyermekmegőrzősök, a lepramisszióba bedolgozók, kazetta-missziósok, iratterjesztők, diakóniai szolgálatban tevékenykedők, építési-javítási-takarítási munkákban segítők és a többiek) folyamatosan munkálkodnak. Presbitériumunk 2000-ben szinte teljes létszámában megújult, megfiatalodott, miközben számon tartjuk a hűséges „régieket”, mint örökös fasori presbitereket. A *Fasori Harangszó* negyedévenként „bejárja” 66 körzetünket, mintegy 1500 családhoz, személyhez juttatjuk el híradásunkat.

Megkezdte működését gyülekezeti énekarunk. Hangversenyeket is rendezünk. Az orgona újjáépítésének hatalmas vállalkozása most érkezett a megvalósítás első szakaszába. Nagy előkészítő munkával és zömében állami forrásokból kapott segítséggel Orgona Alapítványunk már nagy összeggel gazdálkodhat. 2003-ban, a 90 éves fasori templomban reménységünk szerint megépül a szépre tervezett új orgonaszekrény, és befejeződik az építés első fázisa, hogy a hangszer az istentiszte-

leteken és hangversenyeken egyaránt jól használható legyen.

Most az irodák alatti pincszakaszon kiépülő ifjúsági terem befejező munkáinál járunk. Tervünk, hogy ebben a teremben ping-pongasztal és társasjátékok mellett barátkozhatnak-játszhatnak fiataljaink, és igazi ifjúsági hangulatú teremben tarthatják bibliaóráikat. Vasárnaponként pedig az egyre szaporodó kicsi gyermekek megőrzésére alakítjuk át – sok játékkal berendezve – a termet.

Hogyan tovább 2003-ban? Az eddig kialakult – szükség és igény esetén tovább bővített – keretekben szeretnénk folytatni a gyülekezetépítő munkát. Ugyanakkor látjuk, hogy az évek során hitre jutott és gyülekezetünkbe beépült fiatalok és felnőttek, valamint családok készek többet vállalni a nagy család közös feladataiból. Szeretnénk a szolgálatra kész és Istentől különböző tehetőséget, kegyelmi ajándékokat kapott testvéreket jobban bevonni a feladatokba, hogy így hatékonyabban épülhessen Isten országa közöttünk. Álmainkban szerepel egy református óvoda létrehozásának gondolata, amely a Julianna iskolával együtt sok fiatal család óvoda-iskola kérdésében megoldás lehetne.

Imádságban állunk Urunk előtt, és szeretnénk a külső-belső építés területén folyamatosan megérteni és megvalósítani az Ő akaratát. Ami pedig már megvalósult, azért is legyen egyedül Ővé a dicsőség! Gyülekezeti tagjainknak köszönjük az elmúlt év minden jó szolgálatát, adományát, imádságát.

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátko árassza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek.” (2 Kor 9,8.)

Somogyi Péter Dr. Szabó Mihály Végh Tamás
lelkipásztor főgondnok lelkipásztor

ESEMÉNYNAPTÁR

A legutóbbi Harangszó óta történt:

- Az elmúlt hónapokban megkereszteltünk 36 gyermeket, 22 temetésen hirdettük az Igét és 15 házaspár kérte Isten áldását házasságkötésre.
- Szeptember 21-én örömmel vettünk részt gyülekezeti hálaadó csendesnapunkon Tahiban.
- Szeptember 30-án a Kincskereső táborok utótalálkozója volt, amire külön újság jelent meg.
- Október 4–5-én gyülekezetünk presbiterei vettek részt hétfégi csendesnapokon Vámosmikolán.
- Október 6-án dr. Jeszenszky Ferenc fizikus Teremtés vagy evolúció címmel tartott előadást az ifjúsági istentisztelet keretében.
- Október 7-én hittanos szülői fórumot tartottunk.
- Október 11–12-én gyülekezeti ifjúsági hétvége volt Vámosmikolán.
- Október 13–18-ig tartott evangélicizációs hetünk.
- Október 19-én Kovalszki Mária, Csavlek Etelka és Varga Tamás adott koncertet templomunkban.
- Október 28–31-én reformációi igehirdetés-sorozatra hívogattunk Az Ige hatalma címmel.
- Október 31-én reformációi istentiszteletet tartottunk, hittanos kirándulást szerveztünk.
- November 10-én gyülekezetünk ifjúsága végezte a szolgálatot a délelőtti istentiszteleten.
- November 16-án egyházkerületi konfirmandus találkozót rendeztünk templomunkban.
- November 24-én felavatták Szabó Imre lelkipásztor emléktábláját a Julianna iskolában, utána az iskola szolgálatával családos istentiszteletet tartottunk.
- November 24-én Haydn Teremtés című oratóriuma hangzott fel templomunkban.
- December 7-én családos alkotós gyerekdélutánra hívogattuk a gyülekezeti családokat.
- December 8-án Dobos Károly volt fasori lelkipásztort köszöntöttük 100. születésnapja alkalmából.
- Végh Tamás lelkipásztor vendégszolgálatot végzett Biatorbágyon, Pécsen, az Óbudai gyülekezetben. Somogyi Péter lelkipásztor vendégszolgálatot végzett Pécelen, Mátraházán és a pomázi gyülekezetben.
- Többen végezzük folyamatosan a látogatás szolgálatát kórházban, idősek otthonában, házaknál. Segítsenek azzal a Testvérek, hogy jelezzék, hogy kinek van szüksége látogatásra!

Az Úr építse tovább gyülekezetünket! Kérjük a Testvérek imádságát és aktív részvételét a következő időszakra hirdetett sokféle gyülekezeti alkalmunkon!

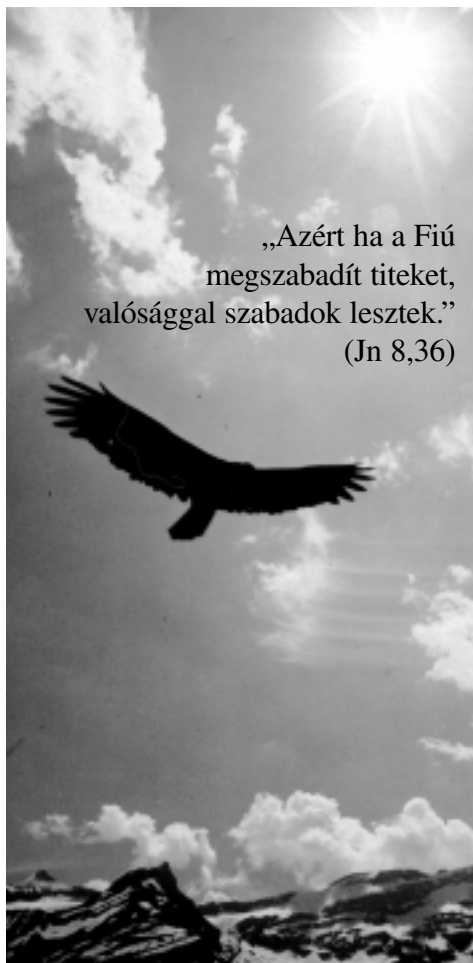
Erőltetett szárnycsapások nélkül

Az igazi szabadításról

Október 6-án az istentisztelet után a Budai hegyek közé ment kirándulni több család a gyülekezetből. A farkasréti repülőtér mellett táboroztunk le. Fociztunk, piknikeztünk, jó levegőt szívtunk és nem utolsósorban énekeltünk, beszélgettünk. A szép időnek köszönhetően a levegőben egyszerre látható volt szinte minden motor nélküli repülőfajta. Több gyerek meg is kérdezte, hogy miért nem zuhannak le ezek a szerkezetek. Különös volt, ahogyan a levegőben suhanó szerkezetek látványa „rímelt” az aznapi igehirdetésre. Nekem különösen is, hiszen több éven át vezettem vitorlázó repülőgépet és siklóernyőt. Így hangzott Isten Igéje: *„Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”* (Jn 8,36)

A kirándulás előtt egyik példájában a lelkipásztor a keselyűkről szólt. A szárnycsapás nélküli fenséges repülésről, amelyre e nagy szárnyfeszítavolságú madarak képesek. Én is láttam azt a természetfilmet, amiről a prédikációban hallottunk. A rabságban született keselyűket megpróbálták visszavinni eredeti környezetükbe, ám a madarak, miután kinyitották bőrtönuik ajtaját, még sokáig a ketrec sarkába húzódva gubbasztottak. Számukra a ketrec belseje jelentette a „biztonságot”. Ami a szabadban várt rájuk, ismeretlen és ezáltal veszélyes világnak tűnt. A tíz madár csak két-három óra alatt hagyta el a ketrecet, annak ellenére, hogy a rács egyik oldalát teljesen eltávolították.

A Biblia arról beszél, hogy a bűneset óta minden ember, kivétel nélkül, egy falakkal körbezárt világba születik. E falak választanak el minket valamtól vagy inkább valakitől, aki olyan számunkra, mint a madaraknak a végte-

„Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”
(Jn 8,36)

len ég. A falak azokból a bűnökből épültek, amelyekbe beleszülettünk, amelyeket apáinktól, anyáinktól örököltünk, akárcsak ők, egészen Ádámg. Érezzük bezártságunkat, de a falakat emberi erő nem tudja lerombolni. Egyedül hiába próbálkozunk, csak még jobban megerősítjük őket, s ezt látva az ember még inkább önmaga pusztításába kezdett.

Olyan hatalmas erő kellett a fal ledöntésére, ami csak Istentől származhat. Ez az erő Isten szeretete, mely megjelent a földön Jézus Krisztusban. Ő jött be hozzánk ebbe az ablak és ajtó nélküli börtönbe, és mutatta meg Istent. Beszélt az embereknek a kinti világról, az igazi szabadságról, és gyógyította azokat, akik már több sebből véreztek a falakkal való küzdelem miatt. Majd mint tökéletes áldozat meghalt, és így megbékítette az embert Istennel, és Istent az emberrel. Ezáltal ajtót nyitott a börtön falán. Isten küldte és áldozta fel az egyetlen Fiát a világ bűneiért, hogy ezzel teremtsen békét közte és közötted.

Ledőltek a falak! Kinyílt a ketrec! Kapcsolatod lehet Istennel. Ha elfogadod bűneid bocsánatát, te is átélheted az igazi

szabadítást. Isten nem erőlteti rád szeretetét. De ha kilépsz börtönöd ajtaján, már van lehetőség viszonzszeretni Őt. Ezt hívja úgy a Biblia, hogy megtérés, újjászületés. És ahogyan a madarakat és a vitorlázó repülőket a szél tartja a magasban, úgy a szabad embereket Isten kegyelme, Lelke tartja meg. Ezért tudnak „erőltetett szárnycsapások” nélkül „repülni”. Rábízzák magukat a feltámadt Jézus Krisztusra.

Feladatot is kapsz. Vissza kell menned a falak, a rácsok közé, és beszélni az embereknek a szabad világról. Akit Isten kiválasztott, megérti az üzenetet, és kilép börtönéből. Kívánom neked, hogy te is éld át az Úrral való együttlét örömét!

Pauler Péter

Felüdíteni és felüdülni

November 10-én vasárnap ifjúsági istentisztelet lesz. Ki szeretne szolgálni? – Hangzott a kérdés. Bennem nagy némaság tátongott és rémület. Eszembe jutott néhány gondolat a szolgálatról: valami hatalmas cselekedet, amire önerőből nem vagyok képes, de ha mégis megteszem, akkor azért nem fogadhatok el dicséretet, mert minden dicsőség egyedül Istené; hogy csak az alkalmas, aki szépen beszél, aki jó kiállású, és láthatóan sok tálentummal rendelkezik. Persze ott volt bennem a vágy, hogy igent mondjak. És megtettem. Aztán jöttek a próbák, az éneklések, a feladat kiosztás, amikor a kicsiny vállalkozó csapatból közösség válik. Jó volt látni, ahogy mindenki megtalálja a maga helyét. Ki az igeolvasást, a versmondást, ki az imádságot, az éneklést. (Erről szól az I. Kor. 12.) És jó volt megtapasztalni, hogy mindenkit egy cél vezet: azt a szeretetet, amit Krisztustól kapunk, és amit egymás között megélünk, azt átadhassuk az egész gyülekezetnek.

Ezt a szeretetet lehetett érezni november 10-én vasárnap reggel, amikor a kottát sokszorosítottuk, amikor énekeltünk, és a biztos hangúak a bizonytalanok hangjain az utolsókat csiszolták sok-sok türelemmel, amikor a lelkészek elmondták, hogy milyen öröm nekik a feladat megosztása, hogy nem a liturgia apró részleteivel kell foglalkozniuk, hanem elég csak a prédikációval.

Az istentisztelet pedig egészen más volt... Nekem nemcsak azért, mert ott lehettem lelkesen énekelve, apróbb hibát véve, hanem azért is, mert aktívan részt vehettem Isten tiszteletében. A kezdeti aggályokból nem maradt semmi, hanem megteltem örömmel és háláadással, látva a testvérek arcát. Erről beszél a Péld. 11.25: „*aki mást felüdit, maga is felüdüli.*”

Bátorítani szeretnék mindenkit, hogy keresse meg azt a szolgálatot, amelyben a kedvtelési, amit örömmel végez. Mert mindenkire szükség van, hogy a Krisztus teste teljes legyen.

Domján Andrea

A kegyelem fényében

Presbiteri csendesnapok

A Krisztusban újjászületett keresztyén ember első örömközlései arról szólnak, hogyan tért meg, mi mindent értékelt át az életében, miből szabadult meg, hogyan változott meg saját és környezetének élete a benne lakozást vett Szentlélek munkálkodása nyomán. Bizonyágtételei bepillantást engednek azokba a további változásokba, amelyeket Isten a megtérése óta végzett el őbenne; majd szolgálatának gyümölcséről szól: mit bízott rá az Úr, s a Tőle kapott kegyelmi ajándékokat hogyan hasznosította Jézus Krisztus gyülekezetének építésében. Ilyen öröm és hálaadás részesei lehetnek azok a gyülekezeti munkások is, akik a közelmúltban hétvégi csendességre gyűltek egybe az Úr előtt – Vámosmikolán.

Ez a presbiteri hétvége némiképpen különbözött a korábbiaktól. A gyülekezet lelki és anyagi gyarapodását előmozdítani igyekvő „vének” ugyanis, akik – 2000. január 1-jén történt szolgálatba lépésük óta – sok terhet cipelve azon fáradoznak, hogy minden jól menjen végbe nálunk, sokszor és sokféle feladat tisztázására, illetve elvégzésére gyűltek már egybe e szűk három esztendőben. Hasonló indíttatásból szerveztük a presbiteri hétvégéket is. Ámde most nem konkrét feladatokról beszélgettünk, hanem valóban az Úr színe elé járultunk – alázatban. Volt mit megköszönni Neki! Ki-ki elmondhatta imádságban, bizonyágtételben, mily nagy dolgokat cselekedett vele az Úr. Nyitott szívvel figyelhettünk az Ő szavára: olvashattuk, értelmezhattuk igei üzeneteit. Kegyelmének fényei ragyogták be egész együttléltünket.

Először a Galata 2,19–21. versei tartottak tükröt elénk. Jó volt így meglátni a Krisztusban vonzást kapott életünk alakulását

– egyen-egyenként – az újjászületés felé vivő, illetve az új életben való növekedésért vívott harcainkban. Nagy döntés ez: a régi természetemet mindenestől a halálba adtam, Krisztussal együtt megfeszítettem; és oly nagy az a kegyelem, amelyben „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”.

Mindez lehetséges, hiszen Ő szeretett, életét adta értem és felemelt engem. Akiket így elhívott, azok a testvéreim. Testvérek vagyunk a Krisztusban. A Vele való kapcsolatunk is a kegyelmen alapul. Ily módon beszélgettünk erről a Galata 5,13–15. igék tükrében. Isten az Ő kegyelmét kiárasztotta ránk, szabadságra hívott el bennünket, és most feladatul adta minékünk: „szerezzetek egymásnak”. Szabadságunk van tehát a szeretetre, és ha gondolatainkat, cselekedeteinket a másik ember létérdekeihez igazítjuk, Jézus Krisztus élete lesz látható mibennünk.

Erre törekszünk szüntelen. Sokat beszélgettünk, sok mindent megértettünk. Közelebb kerültünk az Úhoz. Aki mind ez ideig velünk volt, és közölte az Ő nagy kegyelmét a hétköznapi életünkben, Aki kihozott a halálnak völgyéből, víz, föld, jég alól, ágyúcső elől, Aki átsegített vizsgákon, próbatételeken, Aki adott reményt a reménytelenségben, társat az egyedüliségben, hitet a kilátástalanságban, Az – jól látjuk – ismer, szeret minket, Annak terve van velünk.

Így lettünk presbiteri is e gyülekezetnek. Ahhoz pedig, hogy a presbiteri tisztségre vonatkozó alapigének (ApCsel 20,28) eleget téve, gondot tudjunk ezután is viselni magunkra és az egész nyájra – melyben vigyázókká tett bennünket a Szentlélek – nagy szükségünk van arra, hogy egymást jobban megismerjük. Ámde önmagunk és egymás ismerete nem valósítható meg igaz Isten-ismeret nélkül. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson – nagy kegyelem ez is.

D. J. G.

Ifiseink Vámosmikolán

A szlovák határnál lévő Vámosmikolán október 11–12-én újabb közös ifis alkalmat tar-

tottunk. Még szeptemberben született az ötlet, akkor még, Somogyi Péter tervei szerint, Tahi-ba mentünk volna, ám a zord időjárás miatt egy

fűtött helyiségekkel rendelkező táborhelyet kellett keresni. Köszönjük a Schweitzer Albert Otthonnak, hogy segített. Az ifis alkalom egyik célja az volt, hogy időt és teret adjon a bennünk lévő kérdések megvitatására, a másik, hogy együtt lehessen az ifjúság, nagyifi és kisifi közösen. A hétvége csúcspontja a péntek este volt. Péter felolvasta nekünk a Róm. 10-t, majd kötetlen beszélgetésre nyílt lehetőség. Oldott volt a hangulat, számos vélemény és kérdés hangzott el a multinacionális cégek térhódításától a test feltámadásának ígéretéig. Sokat énekelünk, melynek az örömét megosztjuk társunkkal, Tóth Adriennel is, aki jelenleg az Egyesült Államokban tartózkodik. Felvétel készült az alkalmakról, szeretnénk elküldeni neki. Másnap a többség kirándulást is szervezett az Ipoly partjára, majd zárásképpen Isten Igéje alapján arról beszélgettünk, hogyan segíthetünk a környezetünknek abban, hogy megismerhessék Jézus Krisztust.

Kanyó Ferenc

BIZONYSÁGTÉTEL

Megbocsátó szép üzenet

Megbocsátani annyit tesz: elbocsátani. Békével elengedni azt, akit eddig a harag, a düh, a macakosság ezernyi láncsal hozzánk kötött. Szabadulnánk, de nem lehet: vele élünk megbántódva. Elveszi éjszakai nyugalmunkat, szinte megfojt. Keserű szájjal emlegetjük a bennünket ért igazságtalanságot. Nem vesszük észre, hogy magunkat mérgezzük vele, ha nem tudunk megbocsátani.

Imádkoztam. Istenem, segíts, hogy felenvedjen bennem a jég, hogy én lehessen az, aki kiengesztel. Közeli szomszédom volt, akit újra szeretni akartam. Kerítést festettem több napon át. Egyre csak azt éreztem: nem bírom tovább, hogy nap mint nap szólanul megy el előttem. Szó sem volt arról, hogy nem akarok köszönni, már más volt a probléma: nem mertem... Hogy fogjak hozzá? Úgy dobogott a szívem! Beval-

lom, gyakoroltam a köszönést. A festőpemzli lefelé járt a kezemben, s én félhangosan magam elé mormoltam: – Csókolom, Margit néni, csókolom Margit néni... Ha valaki hallja, kinevet.

És egyszer végre megszólaltam. Azt adogtam: „Elfogadná-e a köszönésemet, mert én nagyon szeretnék köszönni magának.” És megnyílt az ég, kisütött a nap! „Persze, Marikám, szívesen!” – mondta. Nem látta, hogy sírva fakadtam. Azóta béke van bennem. Egykori sérelmemet elfelejtettem. Könnyű vagyok, mert leszakadozott rólam a szoros vaslánc. Átmelegedett a szívem. Külön jutalom, hogy úgy érzem, Margit néni megbecsül, mert volt erőm, hogy én kezdjem. Elmondhatatlanul szép ajándékot kaptam. És rádöbentem, hogy Margit néni nem is tett semmit ellenem! Csak hozzásegített, hogy Isten láthatatlan igazgató, butaságomat egyengető áldott keze próbára tegye szeretetemet!

Buda Mária

Dobos Károly köszöntése

Száz év

Egy évszázad, négy emberöltő – gyerekefjével felmérhetetlenül nagy idő, de még felnőttek számára is fel-

foghatatlan. És milyen csodálatos, hogy ezúttal olyan száz esztendőről szólhatunk, amelynek minden percén áldás van! Hiszen a századik születésnapját ünneplő *Dobos Károly*, a Magyar Lepramisszió vezetője, a Keresztyén Ifjúsági Egyesület (KIE) hajdani első utazó-szervező titkára, a Fasori református gyülekezet egykori lelkipásztora életének útját, valamennyi kilométerkövét és lépését az Úr jelölte ki. S lám, Istennek hála e hosszú úton, amely ha sok nehézségen át is vezetett, kősziklára épült, Károly bácsi még ma is egészségesen halad előre. Isten ma is „használja” hű szolgájának bölcsességét és rendíthetetlen hitének erejét, mely a megváltás, a kegyelem és az örök élet reménységét sugározza mindannyiunk felé.

Somogyi Péter lelkipásztorral néhány héttel ezelőtt látogattuk meg otthonában. Sokat mesélt lelkesen elhívásáról és szolgálatáról, a vérzivataros XX. század eseményeiről, de ami a leginkább megmaradt bennem e találkozásból, az a rövid imádság, amit búcsúzóul mondott. Vannak pillanatok az életünkben, amelyek bár nem fordulópontok, mégis kitörölhetetlen nyomot hagynak a szívünkben. Nos, számomra ilyen volt, amikor Károly bácsi százéves útjával a háta mögött, Somogyi Péter kezét és az én kezemet is szorítva a Szentlélek segítségével Isten áldását kérte családjaink, a Fasori

református gyülekezet, egyházunk és nemzetünk életére.

Dobos Károly Szolnokon született, Nagy-Magyarországon. Ma is jól emlékszik a nagy utazásokra Brassótól Fiuméig. Tizenkét éves volt, amikor kitört az első világháború. „Most is csodálkozom, hogy sikerült felnőnünk, hiszen akkoriban nem volt élelem” – idézi fel a gyerekkorát. Az érettségi után két út állt előtte: a konyhakert művelése, amiből fenntartotta magát a család, vagy az Úr szolgálata. Szüleitől vallásos nevelést kapott, édesapja vasárnaponként vitte a templomba, hamar megfogta az áhítatok csendje, Jézus önfeláldozó szeretete. Gazdatisztnak nem mehetett, mert családjának nem volt ötszáz hold földje, így került végül – az Úr „terelésével” – a pesti református teológiára.

A kollégiumban egy szobában lakott Töltéssy Zoltánnal, ő szervezte meg a Soli Deo Gloria mozgalmat. *Dobos Károly* is azokhoz a teológus növendékekhez csatlakozott, akik Jézus Krisztus követőiként az egyház megújulását kívánták, mondván, ne csak névleges keresztyénként, hanem valóban Isten dicsőségére éljenek egész életükben. Közben megtanult angolul, és hamarosan Amerikába került ösztöndíjjal. Négy évet Daytonban, majd Pittsburghben töltött. Maradhatott volna, de ő – ismét az Úr szolnoki hívására – hazajött. Itthon volt rá szükség. A KIE ifjúsági lelkesze lett, az volt a feladata, hogy az országban minél több fiatalhoz eljuttassa Isten Igéjét. Akadályozza meg, hogy elsodorja őket a hitetlen, erkölcstelen élet. 1928-tól tíz éven át ezer gyülekezetet keresett fel. A Fasorba 1938-ban került másodlelkésznek. Ő tartotta az ifjúsági alkalmakat, a juliannás reggeli imaórákat (minden reggel volt áhítat!), bevezette a csoportos gyermek-istentiszteleteket, persze közben a KIE-munkát is

folytatta. Úgy emlékszik, volt idő, amikor huszonkétezer testvért is számlált a Fasori református gyülekezet.

A háború alatt sokakat – köztük zsidókat – mentettek. Aztán 1952-ben hirtelen megváltozott minden: a kommunisták a pusztába, Bugacra száműzték, Szankra, és a községhez tartozó Móric-gátra. Hetven család élt a hatvan kilométeres körzetű tanyavilágban. Évi háromezer kilométert biciklizett tizenkét éven át. Károly bácsi csak később értette meg, Isten miért helyezte a százéves pusztai gyülekezetbe. Az Úr kegyelméből Móricgáton 1957-ben templomot építhettek. A hatvanas évek közepétől nyugdíjazásáig 14 évet szolgált Pesthidegkúton és Nagykovácsi gyülekezetében. A hetvenes években került kapcsolatba a lepramisszióval, amit meghonosított Magyarországon is.

Jól látható tehát, milyen sokrétű az az egyházi tevékenység, mily óriási az az „életmű”, amely az Úr akaratából és az Ő dicsőségére *Dobos Károly* nevéhez fűződik. Ám emlékeiben legelevenebben ma is a KIE-munka él. Találkozásunkkor is ez volt az, amelyről legszívesebben beszélt. Az ifjúság evangelizációja az, amelyre az Úrtól a leg-

nagyobb hívást kapta. Ma is az ifjúság nevelését, védelmét, hitre juttatását tartja a református egyház egyik legfontosabb feladatának, s a fiatalokért imádkozik a legtöbbit.

„Magam is csodálkozom, hogy még itt vagyok – vallotta nemrég Károly bácsi a Magyar Nemzetben. – A szolgálattal talán példát adhatok más öregeknek. De fő üzenetem számukra a Szentírásból való: *«Higgy az Úr Jézusban, és üdvözlésed mind te, mind a te házád népe.»* Ha öregkorunkban megtérünk, az nagy nyereség. De hadd tegyem hozzá: még jobb, ha már fiatalon Jézus követői leszünk. Sokat ér az ilyen ember élete, mert nem csak magának él. Nemzetmegtartó ereje is van.” Ő is vallja Kuyper Ábrahám református lelkésszel, Hollandia egykori miniszterelnökével: „Kis nép is lehet nagy nemzet, ha Krisztuskövetőkből áll.” *Dobos Károly* ezért harcolt, szolgált egész életében, és ezt hirdeti százszentösdösen is: fiatalok, idősebbek, minél többen legyünk Krisztus követői, s lépünk rá az Úrhoz vezető ösvényre.

Kedves Dobos Károly bácsi,
Isten éltesse!

D. M.

Kedves Testvérek!

Szeretettel hirdetjük, hogy a templomunkban október 19-én tartott zongorás kamarahangversenyről CD-felvétel készült, amely Isten kegyelméből – karácsonyi ajándékként – hamarosan kapható lesz az iratterjesztésben. (A hanglemezen a koncert teljes műsora hallható lesz, Bach, Franck, Kodály és Liszt művei Kovalszki Mária zongora-, Csavlek Etelka ének- és Varga Tamás gordonkaművész előadásában.) Felhívjuk a Testvérek figyelmét, hogy minden egyes CD megvásárlásával a fasori gyülekezetet támogatják.

Fordítani anyyi, mint meghajolni

Károli Gáspár és a Vizsolyi Biblia

Advent és karácsony napjait éljük. A várakozásért, az ajándékokért, az örömeikért. Minden évben készülünk erre. Mindig ugyanúgy, és mindig másként. Az Úr 1590. esztendejében mintegy hét-nyolcszáz református család, keresztyén ember, lelkipásztor részesülhetett addig soha ki nem mondható örömben – karácsonykor. Egy korabeli tudósításból így értesülhetünk minderről: „*Szabad mindennek az Isten házába ajándékokat vinni. Egyebek vigyének aranyat, ezüstöt, drágakövet – én azt viszem, amit vihetek: magyar nyelven az egész Bibliát.*” Igen, Károli Gáspár vallott így, bibliafordításának előljáró beszédében. Gönc lelkipásztora, Egervölgye esperese – az „istenes vénember” (ahogyan Szenci Molnár Albert nevezte) – püspöki jogkörrel kormányozta a gyülekezeteket, sokat tett a gönci iskola felvirágzásáért, kiváló tanítókat alkalmazott. Ámde a fő gondja a Biblia ügye volt: a fordítás gondolata töltötte be egész valóját. Nagy szükségét érezte annak, hogy részfordítások után a teljes Biblia is megjelenjen, és olvasható legyen magyarul. Ő képes is volt arra, hogy ezt a nagy munkát elvégezze. Arra kérte Istent, hogy „*csak addig éltessem, hogy ezt a Bibliát kibocsáthassam, kész leszek meghalni és Krisztushoz menni.*” Isten nagy kegyelme folytán úgy hunyhatta le a szemét, hogy létrehozhatta a magyar reformáció mozgalmának betetőzéseként azt a protestáns Bibliát, amely a további kiadások alapjává vált.

Károli Gáspár (1530–1591) Nagykárolyban született, Wittenbergben, Stassburgban és Svájcban tanult. Teológiai és tudományos műveltsége a kor európai színvonalán állt. Jól ismerte a héber és a görög nyelvet. A haza sorsáért való aggodalom érte meg

benne azt a gondolatot, hogy írásban is fel-emelje szavát az örökös pártharcokkal szemben. *Két könyv az ország romlásának okairól* című művében – amelyben párhuzamot vont a magyar és a zsidó nép története között – szomorú képet rajzolt a haza akkori állapotáról. A Magyarországot ért sorozatos csapásokban Is-

REMÉNYIK SÁNDOR A FORDÍTÓ

Károli Gáspár emlékezetének

*Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
A képzelet csaponghat szerteszét,
Belekaphat a felhők üstökébe,
Felszánthatja a tenger fenekét
Virágmaggal eget-földet bevethet,
Törvénnyé teheti a játszi kedvet,
Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
S vakmerőn méri Istenhez magát...
Az alkotási jaj, kísértebe is visz.
A fordítás, fordítás – alázat.
Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
Fordítani annyit tesz, mint köve lenni,
Valaki mást, nagyobbat átkarolva,
Félig őt vinni, félig vele menni.
Az, kinek szellemét ma körülálljuk,
A Legnagyobbak fordítója volt,
A Kijelentés ős-betűire
Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
Látom: előtte türelem-szövétnék,
Körül a munka nehéz árnyai:
Az Igének keres magyar igéket.
Látom, hogy küzd: az érdes szittya nyelv
Megcsendíti-e Isten szép szavát?
És látom: győz, érdes beszédinek
Szálló századok adnak patinát.
Ő be nagyon köve van Jézusához,
Félig ő viszi, félig Jézus őt,
Míg nem Vizsolyban megpihennek,
Együtt érve el egy honi tetőt.
Amíg mennek, a kemény fordítóknak
Tán verejtéke, tán vére is hull,
De türelmén és alázatán által
Az örök Isten beszél – magyarul.*

Kolozsvár, 1929. március 12.

ten ítéletét látta, melyet csak a megtérés távozthat el. Munkája – amit a köznép sorsa iránti megértő aggodás hatott át, ugyanakkor kemény szavakkal ostromozta az urak bűneit – egyik első előfutára a magyar sorskérdéseket tárgyaló irodalomnak. A főurak jobban tennék, írta, ha a vagyonszerző fegyverforgatás helyett a Bibliát forgatnák inkább. Lelkészársait is a Szentírás tanulmányozására buzdította: „*Igyekezzenek a lelkipásztorok, hogy legyen Bibliájuk, és semmit se forgassanak úgy kezökben, mint a Szentírást.*”

Károli a három részre szakadt Magyarország gyermeke, a reformáció neveltje volt. A mohácsi vész fő okaiként a vallásos tévelygéseket, a társadalmi és erkölcsi bűnöket jelölte meg (a keresztyén büntudatot történelemszemléletté szélesítette). Meglátta, miként hozott a kilátástalan történelmi helyzetben reménységet és lelki megújulást a reformáció, az Isten Igéjéhez történő odafordulás hogyan mutatott új utat a továbbmenetelre. Hiszen a reformáció ébresztette rá magyar népiünket arra, hogy csak a bűnbánat és Isten kegyelmének felismerése és hittel elfogadása adhat jövőt, lelki megújulást és nemzeti megelevenedést.

A hitét, reménységét veszített nép mellé álltak a külföldről hazatért diákok is, akik megismerték a reformációs tanokat, maguk is híveivé lettek, és vigasztalásként, orvosságként hirdették itthon azokat. A nép felfigyelt az új tanításokra, és mint lelki eledelt és lelki italt fogadta a tiszta és világos evangéliumi prédikációkat. A reformáció terjesztői az igehirdetés mellett felhasználták az irodalom számos műfaját is, és ügyük szolgálatába állították az új találmányt, a könyvnyomtatást, a sajtót. Így állították fel Vizsolyban azt a nyomdát, amelyen kinyomták Károli Bibliáját – a török közelsége miatt nem lett volna bátorságos Göncön. Őrségről azért itt is gondoskodtak.

Károli Gáspár tudta, hogy a Biblián keresztül Isten szól hozzánk. „*Minkeutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólt nekünk Fia által*” (Zsidók 1,1). A Biblia tehát – tömören szólva – Isten kijelentése. Isten kijelentette magát – félrevonta a leplet önmagáról –, hogy megismerhető legyen. A legteljesebben Jézus Krisztusban mutatta meg arcát nekünk Isten. A Biblia a hívő ember számára a Szentlélek belső bizonyoságtétele által lesz Isten Igéje és kijelentése. Ily módon „*A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített*” (2 Timótheus 3,16–17).

Összegejtötte: Dévai-Józsa Gábor

Egy nap a Bethesdában

Részlet egy hitoktató naplójából

...Óracsörgés: mindjárt fél 7. Fel kellene kelni, hogy fél 9-re beérjek a kórházba. Tábor van a neurológián az izombeteg gyerekeknek. Ebben a hónapban a harmadik táborom. Isten Igéjét nehéz 15 percbe sűríteni egy hangos ebéd után. Tegnap a 12 gyerekből 4-5 ülte végig a negyedórát. Istenem, olyan jó, hogy Veled kezdek a napot és szólhatok Hozzád! Könyörülj rajtam, hogy tudjak mit mondani a gyerekeknek. Ott vannak a táborozókon kívül a halál szélén állók is! Kérlek, teremts alkalmat, hogy Lacikához is bejuthassak! Ma különösen nehezemre esik a menés. – Istenem, tudom, hogy Te helyeztél ide, már 8 éve itt élek a szolgálatodban – de most olyan alkalmatlannak érzem magam! Alig van erőm. Ennek ellenére adnom kellene: figyelmességet, derűt, szeretetet, helyén mondott Igét. Istenem, ma is „oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel” ...És Isten adott alkalmakat a bizonyságtételre – jobban, mint azt gondolhattam volna!

A táborozó gyerekekkel játszottam, barátkoztam, látszólag sikertelenül. A játékok között megláttam egy bárányt, ez adta az ötletet, hogy a 100. bárány példázataról beszéljek. Szinte mozdulatlanul, ámulva hallgatták a kisbárány történetét a gyerekek. Aztán megszólalt az egyik iker leányka: – Nekem megvan az a könyv, amelyikben a kisbárány elveszett! S elkezdtünk beszélgetni Jézusról, a keresztyénekről, elveszett, bűnös voltunkról, Jézusról, az örök életéről, hitről, szeretetről. Ilyen teljes bizonyságtételre régen nyílt lehetőségem! Pedig tegnap csüggedten vettem tudomásul, hogy az ikrek oda sem jöttek a foglalkozásokhoz. Isten pótolta személyre szabottan!

Andrea doktor néni odajött hozzám, hogy Lacikáról beszéljen. Lacika nagyon rosszul van (rövid életkilátással: három agyműtét után

újra kinőtt daganattal), s érdeklődően a halál kérdésével foglalkozik. Azt mondja, hogy a „másik világban” együtt lehet Palkóval és Izával, s az olyan lesz, mint amilyen a tábor volt. A tegnapi sikertelen próbálkozás után ma – e beszélgetés után – be tudtam menni Lacikához úgy, hogy édesanyja magunkra hagyott minket. Vittem neki egy kis füzetet Vigasztaló szó címmel. Felolvastam az elejét, és a végén a 23. zsolnárt. Elmondtam, hogy nemcsak Dávidnak és nekem jelent sokat, hogy az Úr a pásztorunk, hanem neki is vigasztalás lehet ez a nehéz órákban. A felolvasott Igéket, úgy érzem, megértette. – Bibliám nincs – mondta Lacika. A tábori kiránduláson, Pannonhalmán akart venni, de azt mondták, hogy drága. Hoztam neki egy új fordítású teljes Bibliát: – Lacika, ez a tied lehet! Kérted, megkapod. Ingyen. Ez már ki van fizetve. Így van az örök élettel is. Jézus kifizette, csak el kell fogadnunk!

Érdekes beszélgetés alakult játék közben a belosztályon egy „örökmozgó” 11 éves fiúval, Ricsivel, aki az evangéliumi gyerekdalos kazettát meghallva úgy kezdte, hogy – Én nem hiszek Istenben! Ám egész másképp beszélt a nap végén – hála érte az Úrnak!

Este Édesanyáék felhívtak, így megszokhattam velük az örömet, hálámat. Így lett a mai napom teljes – kegyelemmel.

Magai Margit

„Hozzád emelem, Uram, lelkemet”

Evangelizáció után

Istennek hála, ezen az őszön is többen a fasori evangelizációs igehirdetés-sorozat hatására indultak el az Úr által kijelölt úton, az evangelizáció adta meg a végső lökést a számukra ahhoz, hogy befogadják a szívükbe Jézus Krisztust. Október közepén hat alkalommal egymás után *Somogyi László* óbudai lelkipásztor hirdette az Igét templomunkban „Lakoma akciós áron” címmel, Lukács evangéliuma 16. fejezetének a 19-től a 31. terjedő versei, a gazdag ember és Lázár, a köldus története alapján. Az igehirdetéseket végighallgatta a karzaton Süli Attila is, aki három esztendeje kezdett el a gyülekezetbe járni. Most úgy érzi – pontosabban már nemcsak érzi, hanem tudja is –, hogy újjászületett.

– Hirtelen olyasmit éreztem, ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor egy mono rádióadás sztereóvá teljeseedik, az egysíkú hatás térhatássá válik – vallja Süli Attila. – Mint amikor kigyullad a lámpa egy stúdióban, jelezve, indulhat az adás vagy a felvétel: tökéletes az akusztika. Így került egyensúlyba, teljeseedett ki az Ige hallgatása közben az életem – a Megváltó Jézussal. Régóta a 25. zsoltár első mondata vezérel: „*Hozzád emelem, Uram, lelkemet.*” De lelki megújulásom és megtisztulásom fizikai megkönnyebbülést is hozott a számomra az elmúlt években. Megváltoztattam az életmódomat, tornázni, diétázni kezdtem, aminek következtében leadtam közel 30 kilót, és visszanyertem eredeti testsúlyomat. Istennel való kapcsolatom nélkül ehhez nem lett volna lelkierőm. Keringési zavarok miatt évek óta gyógyszereket szedtem, de egyszerre csak megszűntek a problémáim, és abbahagyhattam a gyógyszerek szedését.

Rájöttem arra is, mit jelent számomra a Biblia. Az élet „partitúráját”, a legtisztább lelki, történeti és nyelvi forrást, ami létezik. Az apró mozaikokból egyszer csak összeáll a kép, és megérti az ember a lényegét, az igazi szabaddítást – és elfogadjuk Jézust személyes megváltónknak.

Süli Attila azt mondja, hogy most már folyamatos, élő kapcsolatban van Jézussal. Életére visszatekintve is látja már Isten vezetését, hogyan „terelte” szülővárosából, Hódmezővásárhelyről (református családból) Budapestre, miként lett – a rendelt időben – templomba járó „vallásos” emberből élő hitre jutott keresztyén. Mindennapi munkájának nem sok köze van a lelki dolgokhoz, ám amivel teljesen ki tud kapcsolódni, az a festésrajzolás és a zenehallgatás. Sokat szól a muzsika, az ének a családban, egyik lánya a képzőművészethez vonzódik, a másik zongorázik és az Operaház gyermekkórusában énekel. Festés közben tud a leginkább elmélyülni a hit dolgaiban is, ekkor tud a legőszintebben „beszélgetni” Istennel. Képein szereti ugyanazt a témát több nézőpontból vagy hangulatban, más-más fényviszonyok között is megjeleníteni, és a többféle megvilágítás az, ami nagyon megragadta az evangelizációs igehirdetéseket is. Süli Attila úgy véli, hogy *Somogyi László* igehirdetése több oldalról világítottak rá arra az útra, mely az egyetlen követhető: a hívő ember útjára, Jézus követésére. Lázár története tette egyértelművé a számára, hogy döntést kell hoznia, rálép-e erre az útra, s ő – az őszi evangelizáció hatására – megtette élete legfontosabb lépését.

D. M.

A három fenyő

Valamikor réges-régen, távoli vidéken, zúgó erdő közepén állt három kis fenyő. Így beszélgettek egymás között:

– Milyen szép helyen élünk! Kár, hogy nem maradhatunk örökre itt az erdőben. Bizony egy napon értünk is eljönnek a favágók...

Álmodozni kezdtek, mivé is válnának szívesen.

– Ha már így van... azt szeretném, ha belőlem egy gyönyörű bölcsőt faragnának. – Miért éppen bölcsőt? – Tudod, sokszor láttam embereket, akik édes kisbabájukkal karjukon az erdőben sétálgattak. Úgy szeretnék egyszer egy kisbabát ringatni! – Érttem már. Én pedig azt szeretném, ha engem ringatnának. Úgy hallottam, van egy nagy víz, amit tengernek neveznek. Milyen csodálatos lenne, ha hajóként a tenger habján ringatózhatnék! Vitorláim dagadnának a szélben, rengeteg kincset szállítanék: aranyat, drágaköveket, illatszereket...

A harmadik fenyő sokáig csak hallgatózott. Végül is megszólalt:

– Tudjátok, én azt szeretném a legjobban, ha itt maradhatnék a dombtetőn. Csúcsommal mindig az égre, Isten felé mutathatnék. Ez az egyetlen kívánságom.

Hangja elvegyült a többi fenyő susogásával. Telt, múlt az idő. Sokszor váltotta egymást nappal és éjszaka, hideg és meleg. Aztán egy napon fejszezsattogástól lett hangos az erdő.

– Nézd, milyen szép nagyra nőttek! Melyiket vághatjuk? Ezt az erőset!

Néhány fejszezsapás után már dőlt is a fenyő. A favágók elvitték. Mit gondoltok, mi készült belőle? Nem bölcső lett, mint ahogy szeretne volna. Durva jászolt ácsoltak belőle. Végül egy istállóban állították fel.

– Az álmom soha nem válhat valóra. Miért is nem lettem inkább bölcső! Soha nem ringathatok kisbabát! – Így sóhajtozott szomorúan.

De egyik este váratlan dolog történt. Fialat házaspárt vezettek az istállóba. A leterített szalmán pihentek meg. Még azon az éjszakán megszületett a kisfiuk. Bepólyálták, és jászolba fektették. Angyalok adták hírül, hogy aki megszületett, nem ember csupán. A régen várt szabadító, Isten Fia.

– Ó, de boldog vagyok! Igaz, hogy

Karácsony – fával

Vannak dolgok, amelyek – úgy tűnik – ma maguktól értetődőek, és mégis éppen az értelmük lényege veszett el. Így van ez a karácsonykor állított fenyőfa esetében is. Jelenthet valamit valójában? Ahhoz, hogy megtudhassuk ezt, utazzunk egy kicsit térben és időben visszafelé. Először 1606-ban állítottak fenyőfát, Strassbourgban a híradás szerint. A fa az édenkerti fára emlékeztetett, gyümölcseivel és a fára tekeredő szalagjával. A gyümölcsök a tiltott gyümölcsre, a szalagok a kígyóra, a sátánra utaltak. Amikor először felállították, a bűnbeesés történetét elő is adták, hiszen ezért lett karácsony, ezért született meg a megígért Megváltó: „Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.” (1Jn 3,8) A gyertyák a halál árnyékában felragyogó világosságra mutatnak, amely az Úr Jézusban ragyogott fel számunkra, a fa édességei a bűnbocsánat ajándékára emlékeztetnek.

Az örökzöld fenyő az örök élet ígérését jeleníti meg. Tulajdonképpen egy egyszerű jel a karácsonykor felállított fenyőfa, és ha

csak egy durva jászol lettem, de mégis Jézust tarthatom. Senkivel sem cserélnék a Földön!

Teltek, múltak az évek. A favágók újra eljöttek az erdőbe, s kivágták a második fenyőt is. – Jaj, de jó, a vízhez visznek! Most készítenek belőlem gyönyörű hajót!

De a fa korán örült. Nem büszke tengeri vitorlás, hanem egyszerű halászcsonak lett belőle. Hallal, rákkal pakolták meg naponta. Micsoda nagy csalódás! Kincsek, illatszerek helyett állandóan csak ez a hal-szag! Az egyik nap mégis változást hozott.

kész a szívünk többet is látni a külsőségnél, gazdagabb lesz ezzel is ünnepünk.

Magyarországon először a XIX. század második felétől jelent meg a jómódú nemesi családoknál ez a jelkép. A múlt század elején aztán a polgári családoknál is állí-

tottak fenyőfát, sajnos csak keveseknél mutatott túl önmagán. Ma szinte teljesen általános, hogy minden otthonban áll egy-egy fenyő. A kérdés, hogy figyelünk-e az üzenetére és elmondjuk-e otthonainkban, családunkban mindezt? Álljunk meg áhítattal Urunk szeretete és kegyelme fényénél, és adjunk hálát az Ő üdvözítő munkájáért, amely a szemünk előtt ebben a jelképben is kiabrázolódnak.

S. P.

Hatalmas tömeg tolongott a tó partján. Egy fehér ruhás férfihez igyekeztek, aki beszélt hozzájuk. Szeretet áradt belőle. És gyógyította őket. Hogy mindenki láthassa Őt, beszállt a kis halászcsonakba. Onnan tanította a sokaságot.

– Ugye, tudjátok, ki volt Ő? Bizony, maga Jézus Krisztus! Ez a legcsodálatosabb napom! Legmerészebb álmaimat is felülmúlja. A ledrágább kincset hordozhatom! Isten Fiát, aki mindenkit szeret!

Nézzük, mi történt végül a harmadik fenyővel! Érte is eljöttek a favágók. Nem hagyták a domb tetején, ahogy szeretete volna. Ez éppen jó lesz. Jó erős, hosszú, egyenes. Ne beszéljünk annyit! Siessünk, már várják! Ha már kivágtak, bárcsak valami szép dolgot faragnának belőlem! Ám az ő kívánsága sem teljesült. Hosszú, durva gerendákat készítettek belőle.

– Vajon templomtető leszek, hogy Istenre mutathassak?

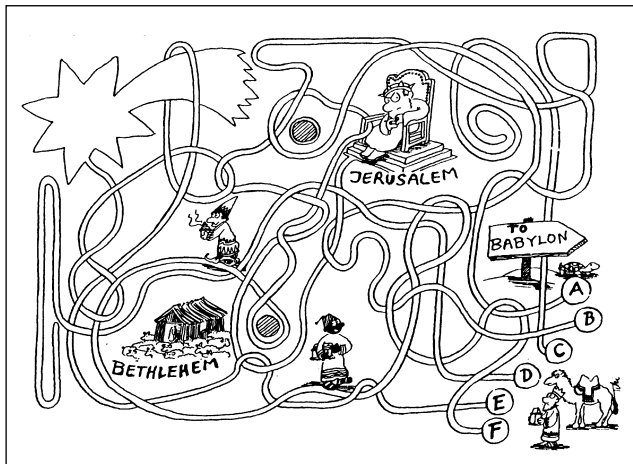
De a gerendákat a földre fektették, és keresztben összeerősítették.

– Ó, ez borzalmas! Akasztófát csinálnak belőlem! Valakit rám szögeznek, és úgy kell meghalnia. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen sorsra jutok. Egy elgyötört, vérző hátú, töviskoronás férfi vállára rakták a keresztet. Őt szögezték fel rá. Gúnyolódnó tömeg vette körül. Ő mégis csöndesen szenvedett. Mintha az egész világ terhét hordozta volna. Végül így kiáltott: Elvégeztetett! Egy római katona felismerte: Ez az ember Isten Fia volt!

– Milyen fájdalom, mégis micsoda boldogság! Itt állok egy domb tetején. Bár durva keresztet ácsoltak belőlem, mégis Istenre mutathatok. Így lehet a kereszt az idők végéig Isten szeretetének jelképe. Mert Jézus, Isten Fia azért jött el a földre, hogy mindnyájunkért odaadja életét.

Kedves Gyerekek!

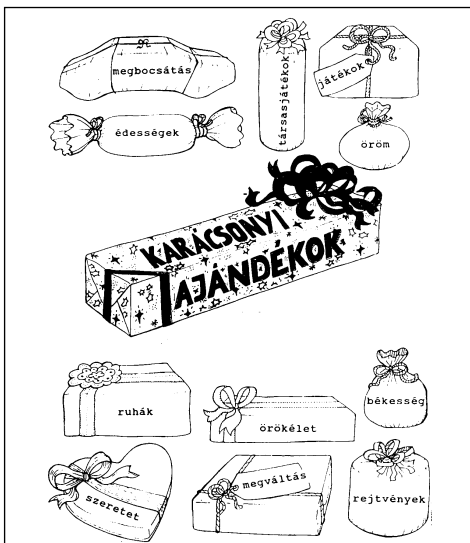
Bizonyára Ti is tudjátok, hogy napkeleti bölcsek is látni akarták a kis Jézust, miután megszületett Betlehemben. Segítsetek most nekik, hogy a labirintusban melyik úton kell elindulniuk ahhoz, hogy ne csak Jeruzsálemig menjenek, a gonosz Heródes királyhoz, hanem megtalálva Betlehemet, egy másik úton térhessenek haza!

Tudjátok-e?

...,hogy bár a karácsonyi versekben a kis Jézus látogatói között legtöbbször három királyt emlegetnek a költők, a Bibliában nem királyok szerepelnek, hanem napkeletről jött bölcsek, akik aranyat, tömjént és mirhát vittek ajándékba? (Olvassátok el Máté evangéliumának 2:1–12. verseit!)

...,hogy a református templomok tornyán (így a miénken is) azért van csillag, mert ez emlékeztet minket arra a „betlehemi csillagra”, amelyik a napkeleti bölcseket vezette Jézushoz Betlehembe, Jézus szülővárosába?

Karácsonykor Jézus születését ünnepeľjük, és ilyenkor ajándékokat szoktunk egymásnak adni; ezzel fejezzük ki egymás iránti szeretetünket. A sok-sok ajándék közül azonban mégis az a legnagyobb és legértékesebb, amit Isten adott nekünk Jézusban. Erre emlékeztet benneteket a következő rajzos feladat is.

(Megoldhatjátok szüleitekkkel együtt is, és beszélgethettek is róla!)

Áldott karácsonyt kíván minden kis- és nagy gyermeknek és egész családjuknak:

Zsó néni

Isten szeretetéből élni

Jerry Bridges: Kegeylem

Szeretettel ajánljuk e könyvet minden épülni, megújulni, erősödni vágyó testvérünk számára! Sok jó könyvét olvashattuk már a szerzőnek (Törekvés a szentségre, Istenfélő élet, Bízunk Istenben), de ez a most nyáron megjelent könyve különös figyelmet érdemel!

Péter apostol a második levelét így zárja: „Hanem növekedjete a kegeylemben és a mi Urunk Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökké.” Egy hívő keresztyénnek valóban ez a legfontosabb célja. Megérteni egyre mélyebben, hogy milyen kegyelmes az Isten, mennyire szeret minket. Aztán hogy kicsoda az ember, mi jár neki és mit kaphat. Majd megélni, hogy Isten kegyelmét átadjam a körülöttem élőknek. Ez a könyv egy Istentől ihletett csodálatos eszköz minderre. Az elmúlt időben sok keresztyén lapban ajánlották, mélyen megújított sok keresztyén vezetőt és gyülekezeti tagot. Ha az ember elkezd olvasni, nem tudja letenni, egyre nagyobb szeretettel, hálaadással telik meg a szíve. Többször átéltem egy-egy fejezet

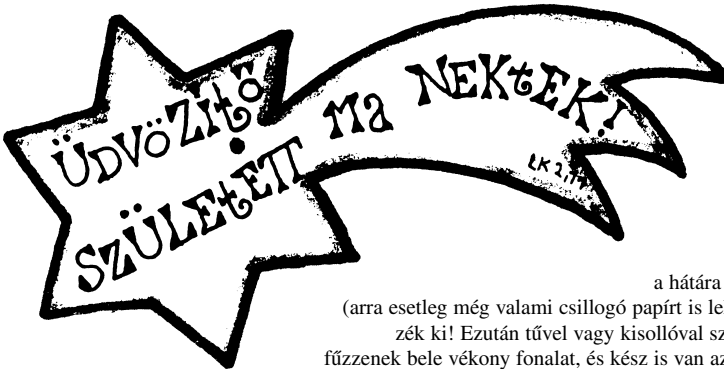
olvasása után, hogy amíg csak időm volt, magasztaltam és dicsőítettem az Urat, és nem tudtam betelni az örömmel. Ugyanakkor ez a könyv komoly gondolkodásra készítet.

Mélyen át kell vizsgálni olvasásakor eddigi hívő életgyakorlatunkat! Végül a könyv borítóján lévő ajánlásból idézek pár gondolatot: „A kegeylem mélyebb megértésére és erre a könyvre van szükséged, ha – úgy érzed, hogy annyiszor vétkeztél, hogy minden hiteledet elvesztetted Istennél – úgy gondold, hogy hitbéli teljesítményeiddel már szinte a többi hívő fölé kerülél – félsz, hogy nem sikerül a napod, mert elmulasztottad a reggeli csendességet – nem igazán hiszed, hogy Isten szeret – úgy érzed, megérdemled, hogy Isten válaszoljon imádságaidra tekintettel kemény munkádra és érte hozott áldozataidra – nem tudod őszintén elmondani, hogy feddhetetlennek lát Isten.” Mindezek mellett még sok-sok lelki kérdésre ad igei választ ez a könyv, ezért is vegyük kezünkbe minél előbb!

Somogyiné F. K.

Kedves Olvasóink!

Ebből a csillagból karácsonyfadíszet készíthetnek

Vágják ki a csillagot, a hátára ragasszanak kemény kartont (arra esetleg még valami csillogó papírt is lehet ragasztani), majd színezzék ki! Ezután tűvel vagy kisollóval szúrják át a megjelölt pontnál, fűzzenek bele vékony fonalat, és kész is van az ajándék: a család új dísz a karácsonyfán!

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

December 16–20., hétfő–péntek

du. 6 óra karácsonyi előkészítő alkalmak

December 22. vasárnap

de. 10 óra Családi karácsonyi istentisztelet,
utána családi délután

December 25., szerda

de. 1/2 9 óra istentisztelet úrvacsorával

de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával
gyermek-istentisztelet két csoportban

(óvodásoknak a hittanteremben,
iskolásoknak a gyülekezeti teremben)

du. 5 óra istentisztelet úrvacsorával

December 26., csütörtök

de. 10 óra istentisztelet úrvacsorával

összevont gyermek-istentisztelet

egy csoportban

December 29., vasárnap

de. 10 óra istentisztelet

gyermek-istentisztelet két csoportban
(óvodásoknak a hittanteremben,
iskolásoknak a gyülekezeti teremben)

December 31., kedd

du. 6 óra óévzáró hálaadó istentisztelet
utána gyülekezeti szilveszter, **éjfélkor**
úrvacsorai áhítattal

2003. január 1., szerda

de. 10 óra újévnnyitó istentisztelet
összevont gyermek-istentisztelet
a gyülekezeti teremben

EGYÉB ALKALMAINK

Minden hónap első vasárnapján du. 5 órakor

ifjúsági istentisztelet.

Hirdetés szerint:

- **Apakör** havonta szombaton 4 órakor
- **Anyakör** kéthetente szombaton 4 órakor
- **Férfi bibliaóra** minden hónap első és harmadik keddjén du. 6 órakor
- **Pároskör** havonta hirdetés szerint
- **Nagymamakör** minden hónap második vasárnapján du. 4 órakor

Kedves Testvérek!

Köszönjük leveleiket, postaládánkba várjuk a további javaslatokat. Következő számunk március végén jelenik meg (lapzártá március 9.).

A szerkesztőbizottság

2003-ban tervezett gyülekezeti heteink

V. 05–09.

Felnőtt gyülekezeti csendeshét Kecskemét,
Emmaus-ház

VI. 23–28.

Konfirmandus hét Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 30–VII. 05.

Kingskereső I. gyermekhét (1-3.o.) Tahitótfalu,
Isten Tábora

VII. 14–19.

Kingskereső II. gyermekhét (4-6.o.) Tahitótfalu,
Isten Tábora

VII. 28–VIII. 02.

Családos gyülekezeti csendeshét Kecskemét,
Emmaus-ház

VIII. 11–16.

Ifjúsági hét Tahitótfalu, Isten Tábora

VIII. 16–18.

Családos hétvége Tahitótfalu, Isten Tábora

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 és du. 5 óra istentisztelet

de. 10 órakor istentisztelet gyermekeknek 3 korcsoportban

Kedd

de. 10 óra bibliaóra

du. 1/2 4 óra „Kisifi” bibliaóra

Szerda

du. 1/2 6 óra imaóra

du. 6 óra bibliai közösségi óra

Csütörtök

du. 6 óra bibliaóra

Péntek

du. 6 óra „Nagyifi” bibliaóra

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
1071 Budapest, Városligeti fasor 7.

Tel.: 342-7311

e-mail: fasor@uze.net

Bízd Újra Életed Krisztusra!